

Преййодобна Јелена Дивјејевска

ЖИТИЈЕ ПРЕПОДОБНЕ ЈЕЛЕНЕ ДИВЈЕЈЕВСКЕ

У Њижњегородској губернији, у Ардатовском срезу, на свом родном имању у селу Нуча живели су брат и сестра, властелини, Михаилo Васиљевич и Јелена Васиљевна Мантурова. Родитеље нису имали. Михаилo Васиљевич је годинама био у војној служби у Естонији и тамо се оженио Естонком Аном Михајловном Ернц. Убрзо после тога, толико се разболео да је морао да напусти службу и пресели се на своје имање у селу Нуча. Јелена, која је била доста млађа од свог брата, била је весела девојка и маштала је о светском животу и брзој удаји.

Болест Михаила Васиљевича имала је пресудан утицај на цео његов живот. Најбољи лекари су се мучили да утврде узрок и симптоме болести, међутим, сва нада у помоћ лекара би изгубљена. Остаде им само да за исцељење завапе Господу и Његовој Светој Цркви. Приче о светитељском животу баћушке Серафима, које су се шириле Русијом, стигле су, наравно, и у село Нучу, које се налазило само 40 врста од Сарова. Када Михаилу Васиљевичу болест поче да угрожава живот до те мере да му почеше отпадати парчићи костију на ногама, он по савету својих рођака и познаника одлучи да оде у Саров код преподобног Серафима. Уз велику муку довезоше га његови сељаци до келије старца-затворника. Када се Михаилo Васиљевич по обичају помоли, баћушка Серафим изађе и милостиво га упита: „Шта желиш... да видиш убогoг Серафима?“ Мантуров му паде пред ноге и сав у сузама поче да моли старца да га исцели од страшне болести. Са дубоким

саосећањем и очинском љубављу отац Серафим га три пута упита: „Верујеш ли ти у Бога?“ И добивши три пута најискреније, јако и ватрено уверење у безусловну веру у Бога, велики старац му рече: „Радости моја! Ако тако верујеш, онда веруј и у то да је верујућем од Бога све могуће. И онда веруј да ће те Господ исцелити, а ја, убоги Серафим, помолићу се за тебе“. Затим отац Серафим рече Михаилу Васиљевичу да клекне поред ковчега који је стајао на трему, а он оде у келију, одакле мало касније изађе носећи свето уље. Нареди Мантурову да скине одећу, обнажи ноге и, спребивши се да их помаже уљем које је донео, изговори: „По благодати да тој ми од Господа, ја првог тебе лечим!“ Отац Серафим помаза ноге Михаилу Васиљевичу и навуче му чарапе од сукна од конопље. После тога старац донесе из келије велику количину сухарика*, напуни његове џепове и нареди му да са толиким теретом иде у конак. Михаил Васиљевич изврши наредбу уз велики страх да ће му сухарики бити тешки, али, уверивши се у чудо које му се догоди, неописиво се обрадова и осети велико страхопоштовање. Пре само неколико минута он није био у стању да се попне на трем код оца Серафима без помоћи, а сад одједном, по заповести светог старца носи целу гомилу сухарика, осећајући се потпуно здравим, снажним, као да никад болестан није био. Од радости се баци пред оца Серафима, љубећи му ноге и благодарећи за исцељење, али велики старац подиже Михаила Васиљевича и строго му рече: „Зар мислиш да је то Серафимово дело да некога упокоји или да га оживи, или да га пошаље у пакао или изведе из њега? Шта ти је, брате мој? То је дело јединог Господа, Који испуњава вољу оних који Га се боје и Који слуша њихову молитву! Господу Свемогућем и Пречистој Његовој Мајци заблагодари!“ Затим отац Серафим рече Мантурову да сада може да иде.

* сухарике – посебно припремљена нафора са Јелеосвећења накнадно сушена